

Panu profesoru PhDr. Ludvíku Václavkovi, CSc.

Milý Ludvíku,

je tomu již téměř dva roky, co jsi mi na těchto stránkách napsal vinšování. Tvoje psaní bylo z rodu těch, o kterých platí: něco, nad co nic lepšího mysliti nelze (pan Anselm promine).

Letos se Ti přihodilo to, co mně tehdy. Roky se zakulatily. A tak Ti píšu. Doufám, že jsi vystudovaný ruštinář to nebude brát v původním kontextu.

Když jsme se poprvé setkali na tehdy stejné katedře, trochu jsem se Tě bál. Hlavně proto, že přišel absolvent olomouckého Slovanského gymnázia, pověstného vysokou úrovní poskytovaného vzdělání. Působili na něm, kromě jiných, věhlasní filologové klasičtí i neklasičtí. Fyzika se tam jmenovala silozpyt a fyzikální kabinet silozpytná síň. My na realce jsme měli kantory také znamenité, ale daleko víc jsme se v chemii věnovali výrobě cukru a piva. Brzo se ukázalo, že moje obavy byly liché. Žádný scholastický premiant. Docela normální člověk. A s výrazným smyslem pro legraci všeho druhu. Pamatuješ, jak jsme v předvečer 1. aprila dělšili vedení školy úpravami rozvrhů. Přehazovali jsme doby přednášek. Měnili jejich názvy. Z branné výchovy se stal kurz plížby úkradmo svahem. Romanistovi, který byl znám svou zálibou vyrábět doma víno ze všeho možného, jsme přidělili přednášku o vlivu kvašení bobulí na činy opěvované ve francouzských Chansons de geste. Do povinné literatury jsme zařadili třeba válečné vydání Fausta pod názvem Panzerfaust. Předělávali jsme cedule na dveřích. Tak se pod jménem jednoho hodného asistenta objevil nápis, původně ze dveří na WC, „po dobu nutných oprav nepoužitelný“. Tabulku se jménem tohoto sociálního zařízení jsme pak pověsili na posluchárnu č. 9. Provoz fakulty se v ten den zákonitě rozpadl.

Pak už jsme spolu proploovali bez problémů. Zvlášť v období tzv. normalizace. V době, kdy paradoxně moje přítomnost být dočasného příslušníka dělnické třídy v prostorách FF UP byla pro tehdejší totalitní režim nevídaná. Scházeli jsme se docela nerušení v prostorách knihovny na Wurmovce. Vládl tam Marx, ale jenom Josef.

Při cenění svých nejmilejších používám formu negace.

Tak tedy jaký s nikdy nebyl, nejsi a nebudeš.

Nikdy s nebyl a asi již nebudeš přítelem vyspělé technologie. Pokud to jenom jde. Nevlastníš řidičský průkaz. Ani na kole jsem Tě nikdy neviděl. Mobil nemáš. Hodně jsi předběhl Vaculíkovo „kdo mě má co hledat, když nejsem doma“. Vůbec máš nechuť ke všemu umělému. Tzv. umělá inteligence Ti byla vždycky cizí. Pokud to ovšem inteligence je. Nemáš počítač. Ani notebook, německy Notbuch (germanisté prominou). Na co taky? Před šířkou a hloubkou Tvé znalostní databáze bledne i pověstný Gugel. Je totiž uspořádaná, neposbírá, na co přijde. Z každého setkání s Tebou se člověk něco dozví. A nemusí na nic klikat. Vždycky je to doprovoveno oním omluvným: „Ty to jistě víš, ale...“ Ani náznak poučování. Ač všechno víš, nezoufáš si. Kdyby Faust měl Tvůj humorný vztah ke svému vědění, nemusel vyletět komínem. Čert Tě bral tolikrát, a přece neuspěl.

Nikdy s nebyl zbytečně hodný ani tvrdý. Jako vedoucí katedry, děkan, kolega i přítel jsi vždycky uměl říct ne, a nikomu to nebylo líto.

Před lety deseti jsem Tě nazval Rytířem ducha. Tentokrát dám průchod své slabosti pro akronyma. Ludvík Emil Václavěk je zcela jasně LEV. Takže jakožto dem Löwen des Geistes Ti dle anglického zvyku vinšuju hodně zdraví a rozumný blahobyt. Příliš mnoho posledního Ti jakožto přednímu vzdělanci nehrozí, a stejně lidi kazí.

A vzkazuju, že nebudeš nikdy sám.

Tvůj vděčný Jaroslav Macháček
(foto archiv ŽUP)